

Ros- & Törneordern

Runt om Velaris finns Ros- & Törneordern. Varje hertigdöme har ett storkloster där kapitlens stormästare huserar. Det finns också mindre ägor dedikerade till denna heliga sekt.

Ros- & Törnerordern är både fruktade och respekterade, deras baner i rött och grönt kända över världen. De är inkvisionen och de rotar ut ondska varhelst den kan finnas. De jagar de intelligenta monstern som finns och de jagar det farligaste byten av alla; Kättare och laglösa. När någon går emot den Almatron, så är det Ros- & Törneordern som jagar dem. Deras uppgift är sanningen och att skydda Ljuset från de som söker att svärta Almas namn.

Varje storkloster är uppbyggt med en stark mur omkring samt odlingar på insidan. Här kan vanligt folk söka härbärge undan Köldländska räder eller trötta vandrare få vila. Alla trädgårdar förväntas ha åtminstone en odling dedikerad till rosor och varje ordern i de olika hertigdömena har sin egna unika färg (Röda, rosa, vita, aprikos, gula och brandgula). Färgerna har ingen särskild betydelse förutom inbördes för riddarna att identifiera vilket hertigdöme och kapitel de andra riddare kommer ifrån, förutom de röda rosorna. De riddare som odlar och bär dessa, anses de mest förnäma inom hela ordern.

Riddarna som bär orderns röda rosor är de lojalaste och de högst aktade. Inom ordern är deras status okränkbar, deras offer för Ljuset, beundransvärd. Dessa riddare är hänsynslösa för de har sett det värsta av mörkret och övervunnit det. De har känt det, motstått det och besegrat det.

I klostren lever Ros- & Törneriddarna, svurna till liv av fromhet i Ljusets sken. Här ber de, studerar de och lever. Vid morgonens första ljus kan man höra klangen av stål när det ställs upp till exercis och på eftermiddagen kan mumlet av bön höras genom klostren. Klostren är alltid vackra platser och har en fridfull atmosfär. Men likt att alla rosor har törne, så är ordern inte bara skön att skåda. De har ett värv och under klostret finns deras fängelsehål. Orderns arbete är att rota ut ondska och de arbetar med att just nå roten. I fängelsehålorna håller ordern fångar som är för farliga för världens ljus. De torteras att lämna ut sina medkonspiratörer, känslig information och allt som kan vara den Almatron till gagn. Ros- & Törneriddarna är skickliga på att dra fram sanningen och de är obevekliga i sin vilja. Många av fångarna har varit instängda i decennier, förvägrade det Ljus de en gång vänt ryggen.

Runt om Velaris är Ros- & Törneordern väl ansedd, respekterad och fruktad. De är modiga riddare och präster, först att stå mellan de rättroende och Mörkret. En Ros- & Törneriddare viker inte från övermäktiga odds då dessa ej fruktar döden. Döden innebär enbart att de får ansluta sig till den himmelska hären och fortsätta sitt värv, detta innebär dock inte att de offrar sina liv i onödan. En Ros- & Törneriddare skulle hellre dö under plågor än att svika sin tro.

De är svurna till sanning och ridderlighet, att aldrig visa pardon eller lidelse med Mörkret och att tänka långsiktigt. Skall Almas ljus spridas och Mörkret förvisas, måste det ske med planering och eftertanke. Stridigheternas nytta och kostnad skall alltid vägas innan svärdet dras men när det dras, faller klingan utan pardon.

Orderns Huvudsäte: Det Röda klostret

I hertigdömet Blodäng finns orderns huvudsäte. Detta storkloster är en imponerande byggnad som för tankarna till en fästning. Det finns flera byggnader och två murar. Inför den första muren släpps vanligt folk in men efter den andra tar det stopp. Innanför dessa murar i djupa katakomber under klostret finns de värsta brottslingarna mot tron och kronan.

Poetissan skriver följande om *“Det Röda Klostret”*:

“De röda rosorna blomstra bland lummigt gröna lunder. De torde skina likt ljus om så icke vore, dess rot vattnad med blod.”

Under klostret finns det mörk håla på mörk håla. Djupt ned under marken, utan tillstymmelse till dagsljus hålls de värsta förbrytarna. Trappa på trappa leder ned i allt djupare avgrund. Men här är det aldrig tyst, utan i mörkret hörs ett evigt jämmer, ekot av tusentals klagande röster. Klagosången

ackompanjeras av pisksnärtar och skrin. För här nere, gör Ordern sitt blodigaste värv. Det sägs att klostret i Blodängs hertigdöme för länge sedan odlade vita rosor men att blodet som steg upp från jorden, färgade dem röda.

Här nedan sker grymheter utan dess like. Ingen som sett insidan av det Röda klostrets mörka hålor ser någonsin dagsljuset igen. Här sitter de grymmaste av de grymma, de ondaste av dem alla. Här utvecklas nya tortyrmeter dagligen som lärs ut över Velaris och till de andra klostren. Hit vallfärdar rika ädlingar som vill lära sig tortyrens konst och många av dem nekas i dörren. Bara de vars tro är sann, tillåts lära vid det Röda Klostret.

Poetissan skriver;

"I Almas ljus frodas även hennes skugga. Ty världen dansade i lågornas flackande sken och där det ej föll, frodas det onda. På intet mörkare plats, bekämpas röta med svärta. I det Röda klostret, under Blodgripens försyn, torde Mörker aldrig spira."

I Storklostrets djup brinner facklor enbart för riddarna och de kastar ett flämtande sken över de urholkade ansiktena. Armar sträcker sig ut mellan gallren, beniga knotiga fingrar greppar efter ljuset. Här släpas fångarna i kedjor mot tortyrhallarna. Vore dess syfte inte så grymma, så vore dessa hallar storslagna vilket det ändock är, de är storslagna i sin grymhet.

Det sägs finnas tolv plan nedåt under det Röda klostret. Tortyrlärlingar utifrån kan komma att se så långt som den tredje nivån. Enbart Drottningen, Ros- & Törneorderns högsta ledare och Almatrons regio Dignitas vet vad som finns allra längst ned.

"Och ovan denna avgrunds port, det skola stå 'Överge hopp, ni som nedstiga här' karvat i stenen. Och överge hopp jag gjorde efter första steget, ty nedom det Röda Klostret, finnes bara svärta och förtvivlan."

- Poetissan, år 899.